

üks tulla, sest mina kuulsin mituforda komps! komps!
kui inimese sammusi põrandal, wahel wahel jälle
kabinat, kui käis kedagi naisterahwas siidi kleidiga
ümber. Äkitselt kuulin selgest eesttoa ukse lahti pau-
kumad ja mehe saapa talla jäljed minu ukse poole
liikumad. Wist wõis minu eal wabiseda, kui ma
arglikult küsisin: „Kes seal on?“ — Ma kuulasin
ärksaste, aga ei saanud wastust ega kuulnud ka
tupa-tulijat wälja minema. Hirm ajas mul teha
igitsema, et kui weest wälja olin tõmmatud. Wäris-
sewa käega tõmbasin teli ja lina üle pää, ja palusin
Jumalat, teledat ööd lühendada; und ei tulnud seal
enam silma. Ühekorraga — oh seda hirmsat lugu!
— hakab üks wõeras käsi oma sõrmedega taps,
taps! minu jalgu katsuma, tapsib siis isa tõrgemalle
ülestatules, kunni ta pärast sõrmed minu rindade
peale paneb. — Kisaga, kui oleks kedagi praego
tahtnud mul kõrist kinni hakata ja elu seest wõta,
largasin ma woodist keft põrandalle! Kuu walge
walguistas tuba, ja üks suur must kass seisis põlewa
silmadega minu woodi al; sealt largas ta laua peale
ja kadus ära. Mis se muud wõis olla, kui kodu-
kääja? — Alna ligemalle astudes, nägin, kust tont
oli tulnud ja kuhu ta läinud. Üks toa tuulutamise
tarwis tehtud flap-aknaruutu oli õhtu unustatud
kinni panna; kass oli sealt sisse tulnud ja iljemine
wälja läinud. Ehmatuse läbi soeaks läinud weri ei
lastnud mind enam magama heita; ma panin riided

selga ja läksin ulitsale teha ja meelt jahutama.
Turule jõudes lõi kel kiriku tornist kass. Seginane
poisikese põlwe ehmatuse oli seda õnne toonud, et
mul iljemine ial enam kodukäija kartust ei tulnud.

Mõned inimesed waewawad ennast sellega, et
nad waleluulemise abiga usuvad, kuidas

Mõiad, sortsid, kurjad-silmad ja targad

neile kõiksugu wigadusi, tõbesi ja õnnetusi peawad
tegema. Need nimetud rahwa sugu ei ole kuulil
maailmas leida, waid igakõs, kes ennast nõialiks ehk
targaks lasseb sõimata, annab sellega tähte, kuidas
tema ümberkaudo üsna ebauslikud, mõistmata ini-
mesed elawad, selle rahakutruid tema petuse läbi
saab tühendama.

Mitmesugused haigused ja wigad wõiwad ini-
mesele tulla, sellest meie ei tea, kust nad on hakanud,
aga arstid teadwad seda selgeste. Teadmata rah-
was räägib: tõbi on mulle pandud, ehk tõbi on
tuulest tuluud. Mõlemal korral peab üks kure ini-
mene tõbesunnitaja olema, kes kaugele wiga tuulega
teise külge läkitab! Kuidas wõib üks mõisilik inimene
nii rumalat lori uskuda, ehk seda karta? Jumal
üks wõib tuule tiwul ja õhu rüpes midagi saata,
kui ta tahab, aga üks wõimatu nõrl inimese loom
ei wõi oma wiha ega kurjust tuulde panna, ei ka
midagi tõbe teisele läkitada. Kõik tõbed tulewad
loodud korral.